

FRA NÆR OG FJERN

De Tolvs Kvorum fylder 150 år

De tolv apostle er kaldet til at være særlige vidner for Jesus Kristus og det er nu 150 år siden at Oliver Cowdery og David Whitmer fik til opgave at genoprette dette særlige kvorum. (Se L&P 18 : 37).
Vi bringer her et portræt af det nuværende kvorum:

Ezra Taft Benson

Har været medlem af De tolvs Råd i mere end 40 år. Præsident Benson blev ordineret til apostel d. 7. oktober 1943. Han blev opretholdt som præsident for Rådet d. 30. december 1973.

Han blev født d. 4. august 1899, i Whitney, Idaho, til George T. og Sarah Dunkley Benson. Fra 1921 til 1923 tjente han som missionær i Storbritanien. Efter hans hjemkomst fortsatte han sin uddannelse på BYU. Han fik et stipendiat til Iowa State University, hvor han tog sin doktorgrad.

Han var udøvende sekretær for det nationale landbrugsråd, og virkede i 8 år som landbrugsminister, under præsident Dwight D. Eisenhower. Han er medlem af BYUs bestyrelse, og af de amerikanske drengespejderes hovedbestyrelse.

Han har tjent som stavspræsident to gange, og som præsident for den europæiske mission to gange. Han og hans hustru, Flora f. Smith Amussen, har 6 børn.

»Det er ærefuldt nok at modtage det hellige apostelembede, det største præstedømmeembede mennesket kan få overdraget, men at blive kaldet til at præsidere over en gruppe mænd som har modtaget dette høje kald, er næsten overvældende.«
Church News, d. 5. jan. 1974.

Howard W. Hunter

Han blev født d. 14. november 1907, i Boise, Idaho, til John William og Nellie Rasmussen Hunter. Ældste Hunter var sagfører og forretningsmand i det sydlige Californien, da han blev kaldet til Rådet d. 10. oktober 1959.

Han blev uddannet på Southwestern University Law School i Los Angeles, og tog sin juridiske doktorgrad i 1939. Han er medlem af Utahs og Los Angeles' sagførersammenslutning.

Han har tjent som stavspræsident og formand for sydcaliforniens velfærdsregion og Los Angeles' velfærdsregion. Han var også præsident for den genealogiske forening og for det polynesiske kulturcenter i Hawaii.

Han og hans hustru, Clara May f. Jeffs, har fået 3 børn, hvoraf de 2 lever. Hans hustru døde d. 9. oktober 1983.

Med tankerne henvendt på den dag hvor han blev kaldet som apostel fortæller han:

»Præsident McKay hilste mig med et venligt smil og et varmt håndtryk, og sagde så til mig: 'Sæt dig ned, præsident Hunter, jeg vil tale med dig. Herren har talt. Du er kaldet til at være et af de særlige vidner, og i morgen vil du blive opretholdt som et medlem af De tolvs Råd.' Mine øjne fyldtes med tårer, og jeg kunne ikke tale.'«

Church News, d. 16. nov. 1974.

Thomas S. Monson

Før ældste Monson blev kaldet til apostel d. 4. oktober 1963 var han direktør for Deseret News Press. Han er nu præsident og bestyrelsesformand for Deseret News Publishing Co.

Han blev født d. 21. august 1927 i Salt Lake City, til G. Spencer og Gladys Condie Monson, og tog sin uddannelse i handel og forretning fra University of Utah, og tog senere en doktorgrad på BYU. Han tjener som bestyrelsesmedlem i adskillige fremtrædende forretninger og industrier. Han er også medlem af den udøvende komité og bestyrelsen i BYU og kirkens uddannelsessektor. Han var præsident over den Canadiske mission.

Han giftede sig med Frances Beverly Johnson d. 7. oktober 1948, i Salt Lake Templet, og de har 3 børn.

Da han havde modtaget sit kald, blev han bedt om at sige nogle ord til brødrene, og han sagde bl.a.:

»Jeg har kun eet ønske, og det er at mit arbejde vil blive accepteret af Gud. Jeg vil ønske, at vi alle må have den søde, behagelige forsikring og følelse i vort daglige arbejde, af at vor himmelske Fader hjælper os i udførelsen af vor gerning.«

Oplæringsmøde for generalautoriteter, 29. feb. 1984.

Boyd K. Packer

Efter at have tjent som assistent til De Tolv siden 1961 blev ældste Packer kaldet som apostel d. 9. april 1970. Han blev født d. 10. september 1924 i Brigham City, Utah, til Ira Wright og Emma Jensen Packer.

Han tog sin uddannelse på Utah State University, og en doktorgrad i uddannelsesadministration på BYU. Med sin baggrund i uddannelsessektoren har han tjent som bestyrer af seminar- og institutprogrammet. Han sidder i bestyrelsen for kirkens uddannelsessektor, og i BYU's bestyrelse. Under II verdenskrig var han pilot. Han har siddet i byrådet og været præsident for New England missionen. Han er gift med Donna f. Smith, og de har 10 børn.

»Vi påstår ikke at vi er verdens apostle - vi er Herren Jesu Kristi apostle. Prøven gælder ikke om menneskene vil tro, men om Herren har kaldet os - og det er der ingen tvivl om! Vi taler ikke om de hellige interviews der kvalificerer Herrens tjenere til at bære særligt vidnesbyrd om ham, for det er vi blevet befalet ikke at gøre, men vi er fri, ja, vi er forpligtede til at være det særlige vidnesbyrd.«

Ensign, maj 1980.

Marvin J. Ashton

Ældste Ashton blev kaldet som medlem af de Tolvs Råd d. 2. december 1971, mens han tjente som assistent til De Tolv.

Han er søn af Marvin O. og Rachel Grace Jeremy Ashton, og blev født d. 6. maj 1915, i Salt Lake City, Utah. Han var velkendt for sit arbejde med unge, og kæmpede for en lovgivning om bedre forhold for ungdomskriminelle mens han var senator for Utah state. Han har tjent i de amerikanske drengespejderes hovedbestyrelse og er blevet tildelt de højeste udmærkelser indenfor spejderbevægelsen, for sit enestående ungdomsarbejde.
Han tog sin uddannelse på University of Utah og er formand Deseret Book Co., ZCMI, og Zions Securities. Han er ligeledes formand for bestyrelsen for det polynesiske kulturcenter på Hawaii, og medlem af kirkens hovedbestyrelse for BYU.

Han og hans hustru, Norma f. Bernston, har 4 børn.

»Der er mange belønninger forbundet med dette ansvar (som medlem af De Tolv). Den mest berigende er at hjælpe mennesker. Det er der tilfredsstillelsen kommer. Det at have med mennesker at gøre og lade dem vide, at hvorend de er, eller hvorend de har været kan de komme tilbage.«

Church News, 22. nov. 1975.

Bruce R. McConkie

Ældste McConkie er tidligere efterretningsofficer fra U.S. Army under II verdenskrig, og siden lederskribent og sagfører.

Han blev født d. 29. juli 1915, i Ann Arbor, Michigan, til Oscar W. og Margeret Vivian Redd McConkie. Han er gift med Amelia Smith, datter af præsident Joseph Fielding Smith. De er forældre til 9 børn.

Han blev ordineret til apostel d. 12. oktober 1972, efter at have tjent i De halvfjerds' første Råd siden 1946. Han tjente som præsident for den sydaustralske mission fra 1961-1964.

Han tog en doktorgrad ved University of Utah, og har siddet i kirkens hovedbestyrelse for uddannelse, og i BYU's bestyrelse. Han er måske bedst kendt som forfatteren til Mormon Doctrine og Doctrinal New Testament Commentary, og han har for nyligt færdiggjort en serie bøger om Kristi liv.

»En apostel er et særligt vidne for Kristi navn, som er udsendt for at undervise andre i frelsens principper. Han er en der kender Frelserens guddommelighed gennem personlig åbenbaring og som er blevet udpeget til at bære vidnesbyrd for verden om det Herren har åbenbaret ham.«

Mormon Doctrine, s. 46.

L. Tom Perry

Ældste L. Tom Perry blev født d. 5. august 1922 i Logan, Utah, til L. Tom og Nora Sonne Perry, og blev opretholdt som assistent til De Tolv d. 6. oktober 1972, og ordineret til apostel d. 11. april 1974.

Hans kirkearbejde begyndte med en mission til de nordamerikanske stater i 1942, hvorefter han tjente i marinen i 2 år. Han har været stavspræsidentens rådgiver i Sacramento, Californien stav; højrådsmedlem i New York stav og præsident for Boston stav.

Han tog sin uddannelse ved Utah State University, og har arbejdet som vicepræsident og regnskabschef for mange firmaer. Da han blev kaldet til Rådet var han regnskabschef for en kæde stormagasiner.

Han giftede sig med Virginia f. Lee i 1947 i Logan templet, og de har to døtre og en søn. Hun døde i 1974. I 1976 giftede han sig med Barbara f. Dayton i Salt Lake templet.

»Det vil altid stå som et mysterium for mig, hvorfor Herren valgte netop mig til at være medlem af De tolvs Råd. Men jeg har lært kraften i denne kaldelse at kende. Jeg har stor respekt for de brødre jeg er så priviligeret at omgås. De er alle forskellige. De har hver deres særlige bidrag at yde; de har hver især en ganske særlig ånd.«

David B. Haight

Ældste Haight blev opretholdt som assistent til De Tolv d. 6. april 1970, og ordineret til apostel d. 8. januar 1976. Før dette havde han tjent som regionalrepræsentant, præsident for den skotske mission og stavspræsident.

Han blev født d. 2. september 1906 i Oakley, Idaho, til Hector C. og Clara

Tuttle Haight. Han og hans hustru, Ruby f. Olsen, har 3 børn.

Han var borgmester i to perioder i Palo Alto, Californien, og guvenør i San Fransisco Bay Area Council of Mayors.

Han bestyrede 165 varehuse som regionalforvalter af Montgomery Ward i Chicago, og var præsident for en gros organisationen i Palo Alto, Californien. Han har været assistent til rektor for BYU og under II verdenskrig tjente han som officer i marinen.

»Mine tanker omkring denne nye kaldelse, drejer sig om, hvordan jeg kan udfylde denne plads,« sagde han da han blev kaldet til de Tolvs Råd. Men han besluttede sig for, at det var bedst »bare at trække i arbejdstøjet og komme igang«. »Jeg kunne ikke være lykkeligere end nu, hvor jeg kan bruge de talenter og den energi jeg har, til at hjælpe med i opbyggelsen af riget. Udfordringerne er stimulerende; arbejdet er så vigtigt.«

Deseret News, d. 9. januar 1976.
Church News, d. 20. marts 1976.

James E. Faust

Ældste Faust, der er uddannet sagfører og tidligere var medlem af Utah State's lovgivende forsamling, blev født d. 31. juli 1920 i Delta, Utah, til George A. og Amy Finlinson Faust. Han blev opretholdt som assistent til De Tolv d. 6. oktober 1972, og til præsidentskabet for De halvfjerds' første Kvorum d. 1. oktober 1976. Han blev ordineret til apostel d. 1. oktober 1978.

Han har tjent som stavspræsident, regionalrepræsentant og områdeforvalter i Sydamerika. Han tjente som missionær i Brazilien, og under II verdenskrig gjorde han tjeneste i luftvåbnet. Han er uddannet ved University of Utah, hvorfra han har en doktorgrad i jura.

Han er vicepræsident og formand for Deseret News Publishing Committee, og har været rådgiver i et amerikansk tidsskrift for jurister. Han har også været formand for Utahs sagførersammenslutning.

Han og hans hustru, Ruth f. Wright, har 5 børn.

»Jeg indser, at et af hovedkravene for det hellige apostelembede er at være et personligt vidne for Jesus som Kristus og den guddommelige Forløser. Måske kvalificerer jeg mig alene på det grundlag. Denne sandhed er blevet mig kundgjort gennem Guds Ånds uudsigelige fred og kraft.«

Ensign, november 1978.

Neal A. Maxwell

Neal A. Maxwell har undervist hele sit liv, og d. 6. april 1974 blev han kaldet som assistent til De Tolv, og til præsidentskabet for De halvfjerds' første Kvorum d. 1. oktober 1976. Han blev ordineret til apostel d. 23. juli 1981.

Han arbejdede som uddannelseskommisionær for kirkens uddannelsessystem fra 1970 til 1976 og har besat forskellige stillinger ved University of Utah, deriblandt vicepræsident. Han har også været juridisk assistent til tidligere senator Wallace F. Bennett, Utah.

Ældste Maxwell blev født d. 6. juli 1926, til Clarence H. og Emma Ash Maxwell, og han tog sin eksamen i politiske videnskaber fra University of Utah. Han blev senere æresdoktor ved Westminster College i Utah. Han var fuldtidsmissionær i Canada.

Han er gift med Colleen f. Hinckley og de har 4 børn.

»Jeg formoder at det er en involverende opgave at arbejde med De Tolv, set ud fra det synspunkt, at vi med alle vore ufuldkommenheder og utilstrækkelighedsfornemmelser indser, at dette virkelig er hans værk og den eneste måde vi virkelig kan bære vidnesbyrd på, er ved hele tiden at blive mere lig ham.«

Ogden Standard-Examiner, d. 30. oktober 1982.

Russell M. Nelson

Ældste Nelson blev kaldet til Rådet d. 7. april 1984. Han har været stavspræsident, præsident for søndagsskolens hovedbestyrelse og regionalrepræsentant.

Han er en internationalt anerkendt kirurg og medicinalforsker. Han blev født d. 9. september 1924 til Marion C. og Edna Anderson Nelson. Han udgik fra University of Utah, og fik senere sin doktorgrad fra University of Minnesota.

Han har været præsident for forskellige kirurgiske sammenslutninger, og bl.a. også for den amerikanske hjerteforening.

Han har været forskningsprofessor på University of Utah og formand for brystkassekirurgi på kirkens hospital, hvor han er viceformand i bestyrelsen.

Han og hans hustru, Dantzel f. White, har 10 børn.

»Jeg forstår fuldt ud, at kaldet til det hellige apostelembede gør mig til vidne for verden om Herren Jesu Kristi guddommelighed. Jeg ved at frelse kommer gennem ham!«

Generalkonferencen, april 1984.

Dallin H. Oaks

Ældste Oaks blev født d. 12. august 1932 til Dr. Lloyd E. og Stella Harris Oaks, i Provo, Utah. Ældste Oaks virkede som dommer ved Utahs højesteret da han blev kaldet til Rådet d. 7. april 1984. Han har tidligere været rektor for BYU, og rådgiver til en stavspræsident, samt regionalrepræsentant.

Han udgik fra BYU med regnskabslære, og tog yderligere eksaminer ved University of Chicago, hvor han senere blev professor i jura. Han har også været retsekretær for Overdommer Earl Warren fra USA's højesteret.

Han har været bestyrer for American Association of Presidents of Independent Colleges and Universities og formand for bestyrelsen for Mediekomiteen (Public Broadcasting Service).

Han er gift med June f. Dixon og de har 6 børn.

»Jeg er meget begejstret over denne kaldelse... Jeg har gladeligt vendt min verdslige karriere ryggen for at tilbringe resten af mine leveår i Herrens tjeneste. Jeg vil hengive hele mit hjerte, min sjæl, mit sind og min styrke på at retfærdiggøre den tillid der er vist mig, og især ansvaret med at være et særligt vidne for Jesu Kristi navn i hele verden.«

Generalkonferencen, oktober 1984.

Æresaften i Århus Ward

Onsdag d. 30. januar afholdt AP-UP i Århus en særlig æresaften.

Efter indledning og valgsprog holdt biskop Jørn Holm Bendtsen tale over emnet »Vor fremragende ungdom«, og kom ind på de velsignelser der ligger i at udvikle sig til et selvstændigt menneske, samt de problemer visdomsordet kan bringe de unge der overholder det. Værdien i at deltage i et arbejde sammen med andre, og oplevelsen af glæden ved at skabe og udrette noget, er de elementer der findes i spejderarbejdet og de unge pigers program. Særlig pigernes specielle lejrprogram og uddannelsesprogram hjælper dem til at dygtiggøre sig.

Br. Kim Poulsen talte om det »at have rigtige venner«, hvor han havde erfaret, at det fandt man blandt spejderne, især hvis nogen kom galt afsted på een eller anden måde og trængte til hjælp.

Str. Pia Bendtsen talte om den dejlige følelse ved at få personlig fremgang, og bad alle huske på, hele tiden at sætte sig nye personlige mål.

Derefter sang en pigekvartet en hjemmelavet sang om snevejr, stilleleg og andre morsomme hændelser.

Br. Ian Bendtsen talte om hvordan selve spejderarbejdet udvikler een til at lære noget, og opøver ens tålmodighed ved arbejdet, samt om det ansvar man påtager sig, og skal passe på at holde.

Biskoppen og hans to rådgivere Jens Lind Jensen og Benny P. Jensen uddelte nu de erhvervede diplomer og beviser på vel udført arbejde. Der kunne ialt uddeles 1 idéfinder og Bjergboer belønning, 2 4-opgaver, 4 På min Ære-belønninger, 4 lejrprogramsdiplomer, 4 certifikater for fremgang og 4 4-symbolsmærker for personlig fremgang. Stjernen ønsker de flittige unge tillykke med belønningerne.

De unge havde ydet en storartet indsats, og der kunne uddeles mange velfortjente medaljer

Det kan godt være indviklet at være spejder

Birgitte Lyberth, Henriette Jensen, Rikke Bendtsen og Inge Jensen sang en hjemmedigtet sang om snevejr, stilleleg og andre morsomme hændelser

Fair-Play i København

Svømning er et fast indslag på programmet

Der har atter været afholdt Fair-Play stævne i København. Det var igen en alsidig udfordring for alle deltagerne, da der krævedes aktiv deltagelse af hver eneste, for at holdene kunne få points.

Som sædvanlig lå der også en udfordring i at vise fair play. At være en virkelig fin sportsmand indebærer også at man ikke råber eller skriger, hverken af eller til sine kammerater under en kamp, og det synes alle at have forstået. Det var især dejligt at få ros fra Kommunens tilsynsførende for de unges fine opførsel i svømmehallen.

Stævnet omfattede i år svømning, volleyball, boccia, bordtennis, skydning samt en kreativ opgave, som hvert hold skulle udføre ved middagen.

Hold 4, bestående af Kurt Frederiksen, Pia Meilsøe, John Madsen, Mark Nielsen, Pia Christoffersen og Neel Voss vandt guld, mens hold 2, bestående af Søren Koch, Thea Hall, Peter Andersen, Line Toft, Jesper Edsberg og Jette Nielsen blev kåret som det mest fair hold, hvorefter de modtog en fin plaquette.

Trods dagens anstrengende sportspræstationer virkede ingen trætte på dansegulvet om aftenen.

Der skal lyde en speciel tak til alle som ydede en indsats ved dette store arrangement.

Jens A.
Ellen H.

Skydning under politiets vejledning var et nyt indslag i stævnet

Brev skrevet af Christian Dalsgaard

De fleste af os kender sikkert billedet af »mormonprædikanterne«, af Chr. Dalsgaard. Sidst blev det brugt i forbindelse med udstillingen »Drømmen om Amerika« som blev vist på Nationalmuseet i Brede, nær København. De færreste af os kender dog baggrunden for dette billede, og de tanker kunstneren gjorde sig da han malede det. Broder Hans Billeskov-Jansen er imidlertid faldet over følgende brev, hvori Chr. Dalsgaard forklarer professor Höyen sine bevæggrunde.

»Ligesom Christus udsendte sine Apostle to og to for at forkunde hans Lære, saaledes udsendte også Mormonerne deres Apostle to og to, og det er nok kun yderst sjeldent at en Enkelt drager omkring for at forkynde Læren. Og ligesom Christi Apostle gjorde Mirakler, saaledes foregive ogsaa disse, at de ere i Besiddelse af denne Gave, og i en trykt Piece, som de före omkring med, anföre de en Mængde Exempler på mirakulöse Helbredelser fra alle mulige Sygdomme, der ved Haandspaalæggelse af dem under eller efter - men aldrig för -selve Daabshandlingen ere blevne de Troende til Deel. - Naar de komme ind i en Stue, bede de om Tilladelse til at synge og prædike, hvilket ofte tilades, skjöndt vel af meget forskjellige Motiver, men nægtes denne dem, da tage de i det mindste adskillige af deres Skrifter frem, af hvilke i Regelen den ene Apostel förer en del med i en Taske, han bærer over Skulderen, og af dem sælde de da saa mange, de kunne.

Tvende saadane Apostle har jeg i mit Billede tænkt mig at være komne ind i en Tömmermands Huus på Landet, og der at have erholdt den begjærede Tilladelse til at holde Andagt, den ene: ung, troende paa sin Læres Sandhed og fanatisk begejstret, den anden: gammel, sledsk, listig og i det Hele en slet Person. - Tidligere have de paa et andet Sted truffet en ulykkelig, ung Pige, i hvis Hjerte Blindhed og anden legemlig Svaghed havde tilberedt en Jordbund, der let blev modtagelig for deres Lære, idet det endnu ikke var gaaet op for hende, hvori egentlig Ulykke bestaar, eller hvor hun skal söge sin eneste Tröst og Frelse. Mormoneres Löfte om Helbredelse fra hendes Legemssvaghed har grebet hende i höjeste Grad, hun har klynget sig til det vakte Haab som til den sidste Redning, og hun var allerede traadt over til Secten, hvis ikke hendes Fader af al sin Magt havde bedet hende, dog endnu at betænke sig på et saadant Skridt. - Men for hendes Skyld, og paa hendes Bön er han dog fulgt med hende efter Mormonerne, for endnu at höre dem tale på nogle Mormoner. -

Tömmermanden er en ung Mand, der har et Par smaae Börn, det ældste, der er noget bange for alle de fremmede Mennesker, holder sig i Faderens nærhed, men kan dog ikke lade være fra sit Skjul under Hövlebænken at gloe paa den talende Mormon, det yngste ligger endnu i Vuggen, der staaer i det indre Værelse, og tilbage til det har Moderen trukket sig, forarget over eller ligegyldig ved, hvad Prædikeren siger. - En ung Pige, hvilken jeg

andre Steder, og saaledes er han også med Datteren kommet tilstede i Tömmermandens Huus. - Også i hans Sjæl er vakt en Uro ved Mormonernes fanatiske Liv og Röre overfor Vanechristendommens Slummer, men ligesom hine fem kloge Jomfruer i Evangeliet har han dog bevare den sande Olie i Krukken. - Skjöndt Beretningen om den nye Læres Undergjærninger særlig frister hans Faderkjærlighed, foragter dog dens uethiske og verdslige Charakteer hans igjennem et langt eenfoldigt Bondeliv ethisk udviklede christelige Livsbetragtning, der er grundet på Guds-Riget inden i Mennesket, formedelst det skjulte Samfund med Frelseren. - Derfor er ogsaa han nu under Anfægtelsen bragt i en svær sjælelig Uro, der næsten bringer ham til at hade disse har tænkt mig som hendes Söster, der er i Huuset for at gaa hende tilhaande, læner sig til Væggen tæt ved Dören til det indre Værelse, men ogsaa paa hende, for hvem den nye Lære, ligesaalidt som for Konen har noget Tiltrækningspunkt, gjör Talen intet gunstigt indtryk i Barne-Troens naive Styrke, med en Blanding af Nysgjerrighed og Haan hörer hun paa Prædikanten.

Den gamle Mormon, der bærer Tasken med Pjecerne, har taget adskillige af disse frem og foreviist til Tömmermanden, og til den han nu kigger i, har han sat et Slags Haab, hvorfor han iagttager hans miner, om han mulighen derigjemmen skulde kunne læse i hans Hjerte.

- Men også Tömmermanden er for sund en Natur, og uden at han egent-

lig veed hvorfor, vil han dog ikke have noget med denne Sect at gjöre.

Igjennem Landsbyen er det faret som en Löbeild, at der er kommet Mormoner dertil, og at de ere gaaende ind i Tömmermandens Huus, af Nysgjerrighed er en Kone löbet derhen og omendskjöndt hun hverken egentlig kan höre eller see noget, staar hun dog udenfor Vinduet og gloer ind i Stuen.

Det var saaledes, at jeg nu til Slutningen tænkte mig de forskjellige Charakterer, og det er paa denne Maade, at jeg gjerne vilde have dem forstaaet. - Fra Begyndelsen, da jeg componerede Billedet - det er nu flere Aar siden, men det er kun lidt forandret i Compositionen - stode de ingenlunde saaledes skarpt tegnende for mig, hvilket jeg for Sandhedens Skyld synes at burde tilföje. - Jeg har vist været meget for vidtlöftig her, men det gaaer mig med Pen som med Pensel, at den lette, concise maade at udtrykke sig paa er mig af Naturen nægtet. Nu beder jeg Herr Professoren selv at vælge en bedre Tittel til Billedet, end den jeg har brugt i Udstillingscataloget. - Tegningen af den norske Stol medföleger.

Med Tak for den megen Velvilie, Her Professoren har viist mig, tegner jeg mig som

Deres ærbödige
Chr. Dalsgaard
Kbhvn. 15de Maj 1856
S.T.
Hrr Professor Höyen

Udsnit af Dalsgårds brev.

Jeg glemmer aldrig mine følelser

Den 27. juni 1844 vågnede kaptajn Dan Jones i Carthage Jail ved siden af profeten Joseph Smith. Det blev den unge profets sidste morgen i dette jordeliv. Det kunne også være blevet Jones' sidste morgen, hvis Joseph Smith ikke havde sendt ham til Quincy, Illinois, med et brev.

I den følgende beretning, der er oversat fra walisisk til engelsk af Dr. Ronald D. Dennis, fortæller Jones om hans reaktion på nyheden om Josephs og Hyrums død, og den umiddelbare virkning tragedien havde på den by de havde grundlagt, Navoo, Illinois.

Omkring midnat sejlede en damper ned af floden, og jeg gik ombord for at tage til Quincy. Før dagen gryede lagde damperen til ved Warsaw på vejen, og der var der stor opstandelse. Der blev med stor glæde bekendtgjort, at »Joe Smith og hans bror, Hyrum, var blevet dræbt i Carthage fængslet.« Det var en rigtig lækkerbidsken for dem.

Der var allerede udgivet en ekstraudgave der beskyldte mormonerne for at være gået ind i Carthage for at frelse fangerne, og at fangevogterne i udøvelsen af deres pligt havde skudt J. og H. Smith, for at de ikke skulle flygte, selv om jeg i virkeligheden var den sidste mormon der havde været i Carthage fængslet, og på det nærmeste blev gennet ud under trusler med bajonetter.

Det var i virkeligheden avisudgiveren der havde ført dem der dræbte fangerne, og som pralede af at han havde »gennemboret gamle Joe med en kugle«. Og mens hans fingre stadig dryppede med uskyldigt blod, erklærede han for verden, at det var de hellige der havde gjort det, og opfordrede alle og enhver til at komme og forsvare Warsaw; at mormonerne allerede havde lagt Carthage i aske, og at man kunne forvente at de kom og brændte Warsaw hvert øjeblik.

Ja, det skrev han i sin avis, og sendte budbringere til de omliggende områder for at bede om militærassistance til at forsvare sig, selv om han i virkeligheden vidste at han ikke var i nogen fare fra de helliges side.

Så snart jeg fik mulighed for det i folkets påhør, talte jeg åbent imod disse løgnagtige budbringere; så indså folket at de ikke var i fare, og at ikke een af mormonerne så meget som havde løftet sin hånd mod nogen af dem, og ej heller havde det til hensigt. Alle gik så tilbage hver til sit, og jeg tog med den næste damper til Nauvoo, hvor jeg ankom ved 20-tiden.

Hvor var det dog sørgeligt at se Nauvoo den dag. Jeg har aldrig oplevet noget lignende, hverken før eller siden. Alle sørgede, butikkerne var lukket, og intet gik for sig overhovedet.

Jeg gik hurtigt indtil jeg nåede Joseph Smiths hjem. Jeg skubbede mig gennem den sørgende menneskemængde, og kom ind i det værelse hvor profetens og hans brors legemer lå.

Der lå de i deres kister, side om side; majestætiske mænd der havde lidt side ved side, fra fængsel til fængsel i årevis; og de havde arbejdet sammen, skulder ved skulder, for at opbygge Immanuels rige; evig kærlighed bandt dem fast sammen, og til deres Gud, indtil de mødte døden; og nu så mine øjne to guddommelige martyrers blod blande sig til eet.

Deres aldrende mor lå på sine knæ i sine sønners blod mellem dem, med en hånd på hver af dem, der lå i deres størknede blod. Hendes hjerte var bristefærdigt i den gruefulde smerte og den ubeskrivelige sorg. Ved de afdødes hoveder sad deres hustruer og rundt om deres far stod 4 af Josephs små børn, og 6 af Hyrums små børn og græd utrøsteligt. »Min kære far.« »Og osse min far«, sagde en anden, uden andet svar end væggenes ekko. Og fra mødrenes, »Min mand er dræbt,« og den grånende moder »Åh mine sønner, mine sønner.«

En for en kom tusinder for at se en sidste gang på de brødre hvis gode råd og himmelske belæringer havde været som musik i deres ører, og havde oplyst deres sti og bragt glæde i deres hjerter ved adskillige lejligheder.

På gaderne rundt omkring var der tavst som i graven, men på alle, de rige såvel som de ydmyge, randt krystalklare tårer ned af kinderne. Selv solen og naturens kræfter synes at stå stille i overraskelse, og betragtede menneskets uendelige dårskab mod to af jordens bedste mænd.

Jeg vil altid huske mine følelser fra dengang. Her så jeg de to viseste og dydige mænd på jorden, som jeg havde set kort tid forinden, prædike fredens evangelium ud gennem fængselstremmerne, for dem der ønskede at dræbe dem; de to som stod som to strå midt i stormen, som vidner for Jesus, på trods af pressens, kirkernes og folkemængdernes jaloux harme; og som strå rejste de stolt hovederne efter enhver vind, og stræbte aldrig efter verdslig profit og berømmelse. Fast klyngede de sig til deres mål, indtil de havde fuldendt deres arbejde, og som deres ældre broder og deres leder før dem, elskede de ikke deres liv mere end døden, og de nægtede heller ikke at gå i den visse død. Tværtimod sprang de op på det blodige alter der ventede dem i Carthage »så de kunne få en bedre opstandelse«.

Men hvilken pen kan beskrive den scene og de tusinder af sørgendes følelser? Den eneste trøst der afholdt dem fra at synke under modstanden og tabet var kundskaben om at regnskabets time ville komme inden længe, og at han, som har de retfærdige vægte skal dømme til sin tid....

Men jeg holder mig tilbage. Det er lettere for læseren at forestille sig denne scene, end det er for mig at beskrive den, og dens resultat.

Church News.

Missionærtræningscentre fremmer missionærernes udvikling

I de 8 missionærtræningscentre der findes verden over modtager fra 1000 til 14000 nye missionærer træning, åndelig forberedelse og en stor portion »missionær-begejstring«.

Det nyeste center ligger i London, og tog imod sin første gruppe missionærer i februar. Den ligger nær London templet i Lingfield, og ledes af J. Talmage Jones, en tidligere missionspræsident. Centret vil træne mellem 15 og 20 missionærer ad gangen.

På det største missionærtræningscenter, der ligger i Provo, Utah, og som har tjent som forbillede for alle de andre, trænes fra 900-1300 unge mænd og kvinder, samt enlige voksne og missionæræqtepar i et 2-8 ugers træningsprogram.

Der ligger også små centre ved templerne i Sao Paolo, Brazilien; Manilla, Fillipinerne; Mexiko City, Mexiko; Santiago, Chile; Hamilton, New Zealand; og Tokyo, Japan. Der kører også missions-styrede programmer i Korea, Tonga og Samoa.

Der er blevet oprettet missionærtræningscentre siden 1977, for at tilpasse sig den store stigning i lokale missionærer, der anslås til langt over 7000. Det største antal kommer fra Mexiko, Mellemamerika og Sydamerika.

Centrene underviser fra 10-30 missionærer i deres orienteringskurser, fortæller Dean B. Cleverly, Missionary Departments administrative leder.

»Der er ingen tvivl om at disse centre har hjulpet missionærerne,« sagde han. »Jeg tror at alle missionspræsidenter vil være enige med mig i, at det er en fordel at få alle de lokale missionærer gennem et træningscenter, selv om det kun er for en kort tid, fremfor at de kommer helt uden træning. I centrene undervises ikke i sprog, da dem der kommer der skal missionere på deres eget sprog. Broder Cleverly fortæller videre, at de små centre ikke direkte har noget at gøre med de store, ud over at lederne bliver uddannet der. Centrene hører ind under områdepræsidentskabet. Der vil blive oprettet flere centre, når behovet melder sig, og antallet af lokale missionærer øges i de forskellige områder.

De nye missionærer ankommer til centret mandag eller tirsdag, hvor de modtages af centrets leder, der er en erfaren leder, som er kaldet til denne stilling. De nye missionærer, der for størstedelens vedkommende er unge mænd og kvinder, blive indkvarteret i en bygning i nærheden af et tempel, hvor de skal være fra 5 dage til 3 uger, afhængigt af området. Træningen består af undervisning i missionering, missionærregler, gå gennem templet og meget andet.

Blandt dem der skal fremelske de unges »missionær-begejstring« er Guillermo O. Arredondo, lederen af centret i Santiago, Chile. Han går selv ud med missionærerne, og har døbt en del nye medlemmer ind i kirken, mens han har tjent i sin nuværende kaldelse.

Han gør meget ud af at byde nye missionærer velkomne når de ankommer til centret, og udvikler så et nært forhold til den enkelte, et forhold der rækker langt længere end blot den korte træningsperiode. Han og hans hustru bor i centret, og har ofte undersøgere hjemme til undervisning.

Centret ligger i den ene ende af en bygning, der engang blev brugt som skole, og som nu bruges som Det præsiderende Biskopråds kontor, og hovedsæde for Santiagos to missioner. Broder Arredondo underviser nogle klasser, mens andre undervises af hjemvendte missionærer og andre af kirkens ledere.

Centret i Manilla, på Filipinerne, åbnedes for ca. $1^1/_2$ år siden under ledelse af ældste og søster Bernard P. Van Wagenen. Nye missionærer undervises i 10 dage i doktrinære spørgsmål af regionalrepræsentativer, stavspræsidenter og biskopper. De får også praktisk hjælp og oplysning om mad, personlig hygiejne, økonomi og andre emner.

Præsident Joseph A. Kjar, fra Phillipines Manilla Mission sagde: »Vi er taknemmelige for den træning vore lokale missionærer får på centret. De er 4-5 måneder forud for dem der ikke fik denne træning.«

»Selvrespekten og selvdisciplinen vokser, og troen på ens evner til at fremlægge og dele dette vidunderlige sandhedsbudskab med andre fylder hver en sjæl,« sagde ældste Van Wangenen. »Vi ved, at missioneringen vil gå fremad som en mægtig styrke til velsignelse for folket i dette storslåede land, med det genoprettede evangelium, og engang vil vi også bringe sandheden til andre nationer!« CHURCH NEWS.

Missionær-oplevelser

I begyndelsen af det 20. århundrede bestod kirkens missionærstyrke af mænd som Erastus Christian Willardson, som blev kaldet til at tjene i Danmark kun to uger efter hans 4. barn døde ved fødslen.

I sine forældres hjemland arbejdede ældste Willardson og hans kammerat blandt de familiemedlemmer der stadig boede i landet. Under et besøg hos noget af hans kammerats familie kom de to fra hinanden et kort stykke tid.

Kammeraten ville undervise sin rige onkel, men var lidt ked af ældste Willardsons slidte klæder, selv om han naturligvis var både pæn og ren. Kammeraten var bange for at Willardson ville gøre et dårligt indtryk på onklen. Mens ældste Willardson blev i sin kammerats tantes hjem tog kammeraten ud for at tale med den indflydelsesrige onkel.

»Jeg syntes ikke rigtigt om det, for ældsterne rådes til at gå ud to og to,« sagde ældste Willardson. »Jeg knælede ned blandt nogle træer og fortalte min himmelske Fader om situationen, og bad om at min kammerat og jeg igen måtte komme sammen.«

Kammeraten vendte snart tilbage til tantens hjem, da onklen ikke var hjemme. Da missionæren kom, mødte han sin rige onkel, der var kommet for at besøge sin søster. Onklen blev betaget af ældsternes budskab og inviterede dem hjem til sig. Han gav dem også til deres rejse til Århus, hvor de skulle begynde at arbejde.

Senere fortalte onklen i et brev, at

ældste Willardson var den mest imponerende missionær han havde mødt.

I Århus blev ældste Willardson arresteret, og fik valget mellem 30 dages hæfte eller udvisning. Han valgte det sidste, men fik dog tilladelse til at besøge familiemedlemmer inden han forlod landet. Han risikerede at tage tilbage til Århus for at døbe en undersøger, Alfred Miller.

Efter nær at være druknet under dåben i en iskold å, bekræftede ældste Willardson Miller som medlem af kirken, og skyndte sig hen for at nå sit tog. Da han og Miller gik hen ad gaden så de den politimand der havde arresteret ældsterne.

Da de gik forbi politimanden så han ikke ældste Willardson, men det gjorde broder Miller heller ikke.

»Da vi gik forbi ham, (politimanden),« sagde broder Miller, »så jeg hen mod dig, men jeg kunne ikke se dig, på trods af at du er næsten 2 meter høj og kraftigt bygget.«

Kevin Stoker,
Church News.

Primarys nadvermødeprogram i Silkeborg

Kirken i Danmark har udviklet sig meget i de sidste 20 år, og de fleste steder er der godt med medlemmer i alle aldre, lige fra 0 til de 90. Vi har dog også stadig små enheder tilbage, og én af dem er Silkeborg.

Silkeborg tæller ca. 10 voksne medlemmer og 4 børn. Alle børnene er søskende, og den ældste, Mikkel, har nyligt fået overdraget det aronske præstedømme. Hans far, Steffen Poulsen, er grenspræsident, og har ingen rådgivere. Derudover har man en missionær, Torben Hansen, i Pittsburg.

Der er ingen kirkebygning i Silkeborg, i stedet har man lejet sig ind i et hus 2 gange om ugen, nemlig søndag morgen og torsdag aften. Der er der en kirkesal, et køkken, og så et værelse som hjælpeforeningen og primary benytter. Der er lige plads nok, og kommer der gæster kniber det lidt med pladsen.

På trods af det forholdsvis ringe antal børn, gennemførte primary sit nadvermødeprogram, og Stjernen har modtaget følgende lille rapport:

I Silkeborg gren har vi kun 4 børn, og disse er Mikkel, Sofie, Louise og Marie Westergård Poulsen. Selv om vi ikke har flere børn i Silkeborg så gennemførte de, sammen med deres forældre Birte og Steffen W. Poulsen alligevel hele nadvermødeprogrammet på en meget fin måde.

De sang og havde familieaften, og den ældste af børnene, Mikkel, var til interview hos biskoppen, som blev spillet af br. Eigil Andersen. Vi lærte alle meget af dem.
G.H.

Stjernen siger tak for det tilsendte materiale, og er der andre primaryer rundt omkring i landet der foretager sig noget spændende, så hører vi meget gerne fra dem.
Taj

3 af Silkeborgs 4 børn, sammen med br. Eigil Andersen, der spillede biskop.

Musik og det talte ord

Stjernen har tidligere omtalt det berømte program med tabernakelkoret, Music and the Spoken Word, der i Amerika er blevet sendt hver søndag morgen i mere end 50 år, og som siden august 1983 er blevet sendt fra lokalradiostationen Radio Vejlefjord. I Amerika udsender mere end 800 radio- og fjernsynsstationer Music and the Spoken Word hver søndag, og bringer således programmet ud til millioner af seere og lyttere. Programmet er utroligt populært blandt amerikanere af alle trosretninger, men indtil august 1983 havde det aldrig været udsendt på regelmæssig basis udenfor Amerika, når man lige undtager de amerikanske militærbaser forskellige steder i verden, som også modtager og udsender amerikanske programmer.

Det var præsidenten for Dansk Tabernakel Kor Selskab, Kent Gade Olesen, der tog initiativet til, at programmerne skulle oversættes og sendes på danske lokalradiostationer. Han skaffede nogle programmer fra amerika, lod dem oversætte og tilbød dem til samtlige danske lokalradioer. Enkelte var villige til at gøre forsøget, og d. 28. august, 1983 gik det første danske Musik og Det Talte Ord i luften, fra Radio Vejlefjord, med Walther Hartmann, en præst fra en anden trosretning, som speaker. Reaktionen blev overvældende. Mange lyttere ringede ind og takkede for det fine program, den gode kvalitet, og den fine ånd det bragte ind i hjemmene. Walther Hartmann fortalte senere, at Musik og Det Talte Ord er højdepunktet i hans ugentlige udsendelser, og at den 5-minutters tanke der er i hvert program ofte tjener ham til inspiration når han skriver sine egne prædikerne.

Snart efter begyndte også Radio Herning at sende programmet, og andre fulgte. Ligegyldigt hvor programmet er blevet sendt, har det været en succes, men programmet krævede en del af de små stationer, der som oftest kører med et minimum af personale, og een for een begyndte de at give op. De havde ganske enkelt ikke tid og kræfter til at producere programmet hver uge. Til sidst var kun Radio Vejlefjord tilbage.

Kent Gade Olesen begyndte så at forhandle med Bonneville Media Communications i Amerika, for at få Musik og Det Talte Ord produceret professionelt på Dansk, så de færdige programmer kunne udsendes til alle lokalradioer i Danmark. Musik og Det Talte Ord var aldrig før blevet produceret professionelt udenfor Amerika, og der blev gjort store overvejelser, og truffet mange beslutninger før man til sidst besluttede sig for at gøre forsøget. Man besluttede at sende broder Curtis Dahl, en af Bonneville Media Communications' manuskriptforfattere og producenter, til Danmark for at producere et helt års programmer til udsendelse i danske lokalradioer i 1985.

Man sendte programmerne over til oversættelse, og mandag d. 14. januar ankom broder Dahl i Danmark for at optage et års programmer, med Walther Hartmann som programmets danske stemme. I to små værelser på

Vejlefjord Højere Skole optog broder Curtis Dahl, Walther Hartmann, og dennes producerassistent, Andi King, de forskellige speakertekster til langt ud på natten i størstedelen af en uge.

I mellemtiden havde Kent Gade Olesen lavet en kontrakt som blev sendt ud til alle danske lokalradioer, hvori de blev tilbudt disse programmer. Indtil videre har 5 stationer underskrevet kontrakten, der forpligter dem til at sende programmet hver uge i 1985. Det drejer sig om Radio Vejlefjord, Frederikshavn Lokalradio, Næstved Nærradio, Helsingør Lokalradio og Østervrå Lokalradio.

Historien om Musik og Det Talte Ord standser ikke her. Udsendelsen er nu i Danmark, men dernæst kommer utvivlsomt Sverige og Norge, og så, - ja så står hele Europa åbent, hvilket vil gøre Musik og Det Talte Ord til et verdensomspændende program, der kan nå ud til mange mennesker med sit budskab.

Tabernakelkoret er et uovertruffent missionærredskab, og en ugentlig halvtimeudsendelse med koret, kombineret med et kristent budskab vil uden tvivl virke fremmende på missioneringen i alle Europas lande.

Taj

Vejlefjord Højere Skole, hvor de danske programmer blev optaget.

Udsendte missionærer

Den 14. januar 1985 påbegyndte søster Pia B. Rosenkilde, Horsens sin mission i Den danske Mission.

Søster Vibeke Jill Andersen, Århus ward, rejste den 4. marts til MTC i Provo, for at forberede sig på sin mission i Dallas, i staten Texas.

Klodshans i Århus

I Århus ward blomstrer skuespillertalentet blandt medlemmerne, og i slutningen af 1984 opførte man den berømte Klods-Hans, i en lettere redigeret udgave. Fantasien var taget i brug, og de »ekstra-påhit« der var lagt ind i teksten fremkaldte af og til minutlange klapsalver fra et grinende publikum. Vi bringer en kavalkade af billeder fra den festlige lejlighed, og skynder os at tilføje, at hvis andre ward eller grene laver noget tilsvarende bringer vi det gerne på disse sider.

Klods Hans (br. Herluf Petersen) har fundet en krage på vejen til slottet.

Mutter (str. Lissi Sørensen) smørrer levertran på sine flotte sønners læber, for at gøre dem smidige, (br. Svend Wanner Olsen og br. Poul Erik Sørensen) medens Fatter (br. Ulrich Hansen) ser til.

Klods Hans er redet helt ind på slottet for at fri til prinsessen.
Kongen: br. Ulrich Hansen
Prinsessen: str. Jytte Wanner-Olsen
Oldermand: str. Lissi Sørensen
Klods Hans: Br. Herluf Petersen

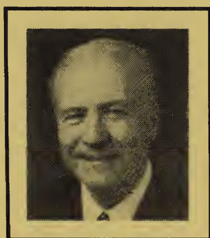

Oldermanden (str. Lissi Sørensen) læser op hvad der nu kommer i avisen, og Klods Hans har fået sin kongekrone og sin prinsesse

Hele ensemblet på scenen til applaus

Ældste G. Homer Durham død

Den 14. januar blev ældste G. Homer Durham begravet i Salt Lake City. Ældste Durham, der var medlem af De halvfjerds' første Kvorum, døde d. 10. januar af et hjerteslag. Han blev 74 år gammel.

Ældste Durham tjente som regionalrepræsentant inden han i april 1977 blev kaldet som medlem af De halvfjerds' første Kvorum. Han havde tjent som medlem af dette kvorums præsidentskab siden 1981.

Ældste Durham blev født i Parowan, Utah, i 1911, og hans store tjeneste i kirken begyndte med hans mission i England, og indbefattede bl.a. tjeneste i højråd i Utah og Arizona, søndagsskolens hovedbestyrelse og formand for kirkens komité for voksne medlemmer. Ved sin død tjente han som administrerende direktør for kirkens historiske afdeling.

Ældste Durham var underviser af uddannelse, og havde store erfaringer indenfor administration. I 1960'erne var han rektor for Arizona State University og så elevtallet tredoble til 2.600. Under hans tid indførtes senere berømmede programmer for jura, arkitektur, ingeniøruddannelsen og sygeplejeruddannelsen. Der blev også oprettet centre for videregående uddannelser i fx. latinamerikanske og asistiske samfundsforhold.

I 1970 vendte han tilbage til en stilling i Utah som statens første kommissionær for undervisning, en stilling han beklædte indtil han blev kaldet som generalautoritet. Før han flyttede til Arizona, havde han tjent som vicerektor for University of Utah (1953-60), leder af universitetets institut for statskundskab (1945-53) og formand for instituttet for politiske videnskaber (1948-53). Han havde også undervist ved Utah State University og havde været extern professor ved University of California, Los Angeles, hvor han havde taget sin doktorgrad i politiske videnskaber.

Desuden havde ældste Durham arbejdet som medlem af regerings- og undervisningskomitéer, været administrationskonsulent for et antal stater og professionelle organisationer.

Ældste Durham var også kendt som forfatter og udgiver af adskillige bøger og udgivelser om offentlig administration, og for hans indgående forskning om kirkens præsidenter Joseph Smith, John Taylor, Wilford Woodruff, Herber J. Grant og David O. McKay.

Han efterlader sin hustru, Eudora Widtsoe Durham, en søn, to døtre, 20 børnebørn og et oldebarn.

Nyt om templet

Ifølge de nugældende planer kommer præsident Gordon B. Hinckley til Stockholm, lige efter at have indviet et tempel i Korea og et i Freiberg, Østtyskland.

Åbent hus

Den 11.-22. juni (mandag 10-17, tirsdag-lørdag 10-21, søndag lukket).

Indvielsesdato 2.-4. juli

Medlemmerne får at vide hvilken session de skal deltage i, gennem stavns-, missions-, og distriktspræsidenter.

Slægtsforskning

Før indvielsen bør alle have udført slægtsforskningsarbejde for:
A - første og anden generation
B - tredje og fjerde generation
C - udover fjerde generation

Klargøring

Navnene bør være klargjorte før tempelindvielsen, hvilket sker ved at man indsender individuelt skema og vielsesskema til:

Genealogical Society of Utah
Im Rosengarten 25A
D-6368 Bad Vilbel
Vesttyskland
eller
Genealogical Society of Utah
50 East North Temple Street
Salt Lake City, Utah
84150 USA

Indsendelserne skal være mærket:
»For the Stockholm Sweden Temple«.

Navnene kommer hurtigere til Salt Lake City hvis man anvender Tysklandsadressen. Det vil da tage ca. 5 dage, imod 12.

Angående indvielsen

Der kræves billetter for at overvære indvielsen. Det er biskopper og grenspræsidenter der gennem interviews afgør om medlemmerne er værdige til at få disse.

Alle værdige medlemmer over 8 år må komme med. De der er i alderen fra 8-15 år, og som har en billet, må komme med i følge med en voksen.

Alle skal tage et hvidt lommetørklæde med.

Man skal sidde på sin plads mindst 30 minutter inden sessionen begynder.

Ingen vil få lov til at komme ind, efter det fastsatte tidspunkt.

Tale og hvisken i templet skal undgås.

Påklædning for mænd er jakke og slips, for kvinder dragt eller kjole.

Børn under otte år må ikke komme med.

Kameraer og båndoptagere må ikke medtages.

Billetter må ikke gives til andre, den er personlig.

Multiregionalråd i Stockholm

De to danske stavspræsidenter ses her, sammen med andre af mødets deltagere

Stjernen har modtaget følgende rapport fra multiregionalrådet i Stockholm d. 10.-20. januar, 1985.

Ved multiregionalrådet i Stockholm d. 10-20. januar, hvor de nordiske stavnspræsidenter var samlet under ældste Bo G. Wennerlunds ledelse, udgjorde Afsnit 121:45-46 temaet og grundlaget for alt det der blev behandlet under mødet.

»Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug. Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed«.

»Kærlighed til alle mennesker og renhed i tankerne skal kendetegne enhver mand som bærer præstedømmet, og i særdeleshed dem, der præsiderer over andre«, sagde ældste Wennerlund. »Når vi gør det, vil Guds rige blomstre i vore lande som aldrig før«.

Under en »vissions-session«, hvor fremtiden og tendenser blev diskuteret frit og uformelt, nævnes især to tendenser, som præstedømmet bør være opmærksomt på:

1. Yngre mænds manglende forståelse af betydningen i deres guddommelige kald til at danne en familie med hustru og børn, og at gøre det tidligt i livet.

2. Behovet for større værdighed ved vore møder. Alle vore møder kan give os mulighed for at opleve den ro som giver os mulighed for at nyde Åndens stille hvisken fuldt ud. Dette kræver dog, at alle medlemmer, voksne såvel som børn, og især forældre med små børn, bevidst sørger for ro, og deltager i bønner, salmer, ærbødigt lytter til musiknumre og taler. Kristus siger jo selv: »Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, dér er jeg midt iblandt dem.« (Mattæus 18 : 20).

Hvis vi skal opleve at Kristus virkelig er iblandt os med sin Ånd, må vi i ro og fred være lydhøre og give Ånden lov til at virke i vort sind.
Bo G. Wennerlund.

Joseph Anderson bliver 95 år

Ældste Marion D. Hanks overrækker ældste Anderson det farverige badehåndklæde ved fødselsdagsreceptionen

Det at blive 95 år, er ikke nok til at sætte farten ned hos ældste Joseph Anderson. Ældste Anderson er emeritus medlem af De halvfjerds' første Råd og dyrker stadig sin ynglingshobby, nemlig at svømme 20 længder 3 gange om ugen i Deseret svømmehallen.

Ved fødselsreceptionen, der blev afholdt d. 20. nov. 1984 gav hans kolleger blandt generalautoriteterne ham et stort farverigt badehåndklæde, til ære for hans usædvanlige sportspræstation.

Præsident Hinckley hilste på ældste Anderson med et broderligt håndtryk og sagde: »Joseph. 95 år! Vi gratulerer, jeg synes virkelig at det er flot!«

Ældste Marion D. Hanks fra De halvfjerds' første Kvorums præsidentskab overrakte den aldersløse håndklædet, hvorpå der er broderet følgende: »Josephs mangefarvede technicolor badehåndklæde«.

De tilstedeværende generalautoriteter og familiemedlemmer fik sig et lille grin, da ældste Marion D. Hanks sagde, at ældste Anderson hermed blev optaget i den ældgamle orden for »marsvin og skypumper«.

Han lagde så sin arm om ældste Andersons skulder og sagde venligt, »På denne din 95 års fødselsdag ærer vi dig, og giver udtryk for vor store beundring og kærlighed.«

Ældste Anderson svarede: »Jeg sætter større pris på dette end jeg kan udtrykke i ord.«

Hans stemme bar præg af det store opbud af følelser mens han erindrede sig de 48 år hvor han tjente kirkens generalautoriteter før han selv blev kaldet som generalautoritet. Han tjente som præsident Heber J. Grants sekretær og som sekretær til Det øverste Præsidentskab fra 1923 til 1972.

»Jeg har været sammen med brødrene i næsten 63 år, og kunne aldrig

have nydt livet så meget noget andet sted, som jeg har med disse brødre,« fortalte han gæsterne, »jeg bærer vidnesbyrd om, at de alle er guds mænd«.

Han tilføjede: »Jeg ved ikke om jeg kommer til at opleve flere fødselsdage, men jeg vil tage dem som de kommer, en ad gangen.«

Det forventedes at mellem 200 og 250 gæster ville besøge den emeritus generalautoritet i løbet af dagen.

Ældste Anderson blev født i Salt Lake City d. 20. nov. 1889. Han udgik fra Weber Academy, det der nu hedder Weber State College, ved 15års alderen, og tjente senere som missionær i Sweitz og Tyskland fra 1911 til 1914.

Ældste Anderson blev medlem af De halvfjerds' første Råd d. 1. oktober 1976, efter at have tjent i 6 år som assistent til De Tolv. Han er gift med Norma f. Peterson og de har 1 søn og 2 døtre.

CHURCH NEWS.

Alterduge til templet

For 1 1/2 år siden udsendtes et brev fra den lokale tempelkomité i Stockholm til alle stave og missioner i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige. Alle søstre fik dette brev læst op i hjælpeforeningen, hvor det blev bekendtgjort at alle søstre i Norden havde fået mulighed for at udfærdige en alterdug til det tempel der skulle bygges i Stockholm. I templet skal der være 7 altre og på dem alle skal der ligge en dug. Målene og udformningen, samt garnkvaliteten blev angivet dengang.

Mange talentfulde og håndarbejdskyndige søstre glædedes over muligheden for at hjælpe med til at smykke Herrens hus, og smukke, veludførte duge er blevet sendt til os. Søstrene har lagt megen kærlighed og hengivenhed i arbejdet, og udvist stor formåen, talent og sans for skønhed. Det har været en stor glæde at modtage de duge der er kommet. Der er ialt kommet 19 duge.

En søster fra Finland skrev:
»Hvis denne dug ikke kommer til at passe i templet, vil jeg gerne have den sendt til søster Camilla Kimball, profetens hustru. Vær venlig at sende den til hende«. Søster Kimball ville sikkert sætte stor pris på den fine gave, men både denne og alle de andre alterduge kommer med al sandsynlighed til at pryde templet, der hvor den var tiltænkt, til glæde for alle som ser den. Det er vort håb, at alle søstre som har bidraget med disse duge, vil have den glæde at føle sig taknemmelige for at have haft det privilegium at deltage i udsmykningen af Herrens hus.

Verdensværelset i templet i Salt Lake City

Præsident Kimball fylder 90 år

Den 28. marts fyldte præsident Spencer W. Kimball 90 år. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.